

Een foto beginjaren '50. Het einde van de bewoonde wereld in Sliedrecht zou je kunnen zeggen. Bomen, sloten en weilanden. Met wat fantasie op de achtergrond de Boslaan. Nog geen Winklerplein. Aan de noordzijde van de Thorbeckelaan bebouwing tot aan de Schaepmanstraat. Van Oostwijk 2 en De Grienden, was nog geen sprake! Grienden waren nog slechts Overdiep te vinden! Ja, ons dorp is wel veranderd! (BL)

Kebouterties mè lichies

Op deuze foto zie me rechts een treurwilleg met daer achter, net nie zichbaor, de Paulus Potterstraet. Links de nog tetaol onbebouwde grond en waailande. Gêên Winklerplaain en Simon Stevinstraet enzôê. Aan de rand van die waailande stinge knotwillige, en daer weunde kebouters.

Je ben 'n jaer of vier, meschie vijf, en gao mè vriendjies aa je moeder vraege om 'n snoepie. Bij d'n êene kregen we een droppie, bij d'n aandere 'n pollekebrok en soms ok 'n lekkere tefee. Ouwere jonges en maaisies uit de buurt vertelde ons dat de de kebouters ok gek wazze op snoepgoed. We mosse dan de snoepies bij de knotwillege neerlegge en dan kwamme de kebouters die ophaole met 'n klaain kroiwaogentjie. 't Perbleem was wel dà ze ons dan nie mogge zien, want dan kwamme ze nie. We mosse dan trug lôôpe naer de Ruysdaolstraet en daer gaon wachte tot de kebouters 't aamel opgehaold hadde. Jullie kunnen 't glôôve of nie, maor nae 'n hortie wachte gonge me trug en zagge met aaiige ôôge dat de snoepies verdwene wazze.

Hoe klaain we ok wazze, tóch hadde me wel 'n bietjie aaregwaon en zeeje dat dan ok. Toe vertelde ze ons 'n nóg verbaozingwekkender verhaol. Laet in de middag, tusse schemer en donker, mogge we komme kijke vanuit de Paulus Potterstraet naer dà kebouterdurrepie. Je

keek daer vendaen in die tijd nog in 'n donker gat, want 'r was daer tot aan de grens mè Giessendam nog gêên bebouwing. Wà me toen zagge nae 'n fluitjie van êên van die ouwere jonges was echt ongelôdfelijk en tot op d'n dag van vendaeg voor mijn onvergetelijk. Opêêns gonge d'r in drie of vier kebouterhuisies teglijk de lichies aan. Dat was voor ons als kaander toch echt wel 't bewijs dat 'r kebouters weunde.

Die nacht netuurlijk nie zô goed geslaepe en veul gedrômd over die klaaine mensies en nóg klaaindere kindjies. 't Het ok nog wel 'n tijdjie geduurd dà me ons snoepgoed gedêeltelijk afgavve aan die grôôteres. D'r kwam pas 'n end aan toe ze betrapt wiere deur êên và me vriendjies, die zee dat ie gezien had dà ze 't snoepgoed zellef opatte. De lichies die ze ons hadde laete zien wazze knijpkatjies of klaaine zaklampies die ze nae 't hore van 't fluitjie een pôôsie aanteeje. Dat was voor ons 't aainde van 'n sprooksie waarin we echt glôdfde. We wazze zellef de jongste kaander in de buurt, dus we konne dut spellechie nie naespeule. Tóch was 't mooi, niemand was bôôs, netuurlijk wel teleurgesteld dà kebouters nie bestonge, maor we hadde maonde lang 'n gehaaim gedêeld en dà was voor ons zôô spannend gewist dà 'k 't nooit vergete ben.

Jaere laeter beurde d'r toch iets hêel besonders. De speultuin aan de Hobbemastraet wier verplaetst naer d'n overkant van de Thorbeckelaon en daervoor in de plek wiere d'r twêê kakschooltjies gebouwd. Netuurlijk is 't toeval gewist, maor de kleuterschool die zô 'n honderd meter van de plek kwam te staon van ons grôôte gehaaim, kreeg wel de naam 'De Kabouter'. Echt waer!

Toontjie